

СЕЛЕНОДЕФІЦИТ, ВПЛИВ НА ЗАГОЄННЯ ПЕРЕЛОМІВ ШИЙКИ СТЕГНОВОЇ КІСТКИ

Ковальчук П.Є., Гасько М.В., Тулюлюк С.В.

Буковинський державний медичний університет м. Чернівці, Україна

Проблема загоєння переломів кісток є однією з актуальних у травматології. Вирішенням даної проблеми є вивчення факторів, що впливають на остеогенез.

Мета: Оприлюднити результати аналізу оперативного лікування ПШСК у пацієнтів в умовах селенодефіцитного регіону.

Матеріали та методи: В основу дослідження покладено аналіз результатів хірургічного лікування 56 пацієнтів у віці від 40 до 75 років із закритими переломами шийки стегнової кістки (ПШСК), що знаходилися на лікуванні з 2011 по 2014 рр. в травматологічному відділенні для дорослих ЛШМД м. Чернівці. 56 пацієнтів (100%) з верифікованим селенодефіцитом.

Визначення концентрації селену в плазмі крові пацієнтів проводилось флуориметричним методом на спектрофлуориметри SFM25 ("Kontron ІНСТРУМЕНТИ" США), що показало середнє значення рівня селену - $78,3 \pm 5,1$ мкг / л, яке нижче оптимального значення (115-130 мкг / л) і відповідає легкій формі недостатності селену. З метою усунення селенодефіциту було призначено препарат Селен-актив (1 таблетка містить 50 мкг селену і 50 мг вітаміну С, тривалість прийому 1 місяць) та використання в їжу продуктів з більшим вмістом селену.

Результати дослідження: Концентрації селену, результати остеосинтезу в плазмі крові пацієнтів нами вивчені в терміни від 1 до 1,5 років у 56 пацієнтів (100%). Середнє значення рівня селену в 24 пацієнтів (42,8%) становило $91,4 \pm 6,8$ мкг/л, що відповідає легкій формі недостатності селену, а відповідно у 32 пацієнтів (57,2%) становило $119,2 \pm 3,4$ мкг/л – оптимальна кількість селену в плазмі крові. Зрощення перелому без ускладнень відмічено в 28 оперованих хворих (85,7%). Незрощення з розвитком посттравматичного артрозу спостерігалось у 8 пацієнтів (14,2%).

Висновки: Адекватна медикаментозна терапія та усунення недостатності селену покращує результати хірургічного лікування переломів.

ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ДИНАМИЧЕСКОЙ ФИКСАЦИИ МЕЖБЕРЦОВОГО СИНДЕСМОЗА ПРИ ХИРУРГИЧЕСКОМ ЛЕЧЕНИИ НАДСИНДЕСМОЗНЫХ ПЕРЕЛОМОВ ЛОДЫЖЕК

Кожемяка М.А., Головаха М.Л.

*Запорожский государственный медицинский университет,
кафедра травматологии и ортопедии, Запорожье, Украина*

Целью работы было оценить результаты использования динамической фиксации межберцового синдесмоза при хирургическом лечении надсиндесмозных переломов лодыжек.

Нами были изучены ближайшие результаты хирургического лечения надсиндесмозных переломов лодыжек у 24 больных (тип С по классификации АО/ASIF).

В первой группе у 11 пациентов была выполнена открытая репозиция перелома наружной лодыжки с последующей фиксацией накостной пластиной с полиаксиальной стабильностью винтов оригинальной конструкции и 3,5 мм заблокированными винтами. Фиксацию межберцового синдесмоза проводили с помощью двух напряженных петель, проведенных через отверстие в накостной пластине. Оптимальной позицией для проведения напряженных петель для фиксации синдесмоза считали расположенной на уровне 2 см над уровнем голеностопного сустава.

Во второй группе у 13 больных проводилось хирургическое лечение переломов лодыжек с повреждением межберцового синдесмоза по классической методике АО с использованием позиционного винта для фиксации синдесмоза.

В обеих группах при переломе медиальной лодыжки проводили открытую репозицию и фиксацию напряженной проволочной петлей по Веберу или остеосинтез винтами, восстанавливали поврежденные связные структуры медиального отдела сустава. При переломе заднего края большеберцовой кости проводили его репозицию и остеосинтез винтами.

Оценку результатов проводили через 3, 6 и 12 мес. с момента операции. Использовали шкалы AOFAS и Olerud-Molander. Субъективные критерии оценивали методом индивидуального анонимного анкетирования, куда включали такие параметры, как время, необходимое для возвращения к работе, общая удовлетворенность пациента. Через 12 мес. пациентам предлагали субъективно оценить результат как отличный, хороший, удовлетворительный или плохой.

Демографические показатели были сопоставимы в обеих группах, включая пол, возраст, классификацию переломов и механизм повреждения.

Через 3 мес. после операции средние значения по шкале AOFAS у пациентов из группы с фиксацией синдесмоза напряженной петлей были лучше, чем у пациентов, которым выполнялась фиксация синдесмоза винтом (72,35 и 67,73 соответственно). Средние значения оставались достоверно лучше в группе с фиксацией напряженной петлей и в следующих измерениях на 6 и 12 мес. (81,55 к 76,24 и 92,32 к 89,63 соответственно). Средние значения по шкале Olerud-Molander также были достоверно лучше в первой группе.

Среднее значение времени возвращения к работе было достоверно меньше в группе фиксации напряженной петлей (115,4 дн. и 132,1 дн. соответственно). Ни одному из пациентов с фиксацией напряженной петлей не понадобилась этапная операция для удаления импланта, по сравнению с пациентами из контрольной группы, которым в плановом порядке проводилась операция удаления позиционного винта через 8 недель с момента первой операции.

Рейтинги удовлетворенности пациентов через 1 год после операции оказались лучшими в первой группе (фиксация напряженной петлей: отлично - 36,3%, хорошо - 45,5%, удовлетворительно - 18,2%; фиксация позиционным винтом: отлично - 23,0%, хорошо - 38,5%, удовлетворительно - 30,8%, плохо - 7,7%).

Раневой инфекции в послеоперационном периоде не было отмечено ни в одной из групп. В первой группе потерь репозиции и миграции фиксаторов в послеоперационном периоде не наблюдалось. Во второй группе в одном случае отмечалась миграция позиционного винта с потерей репозиции; также у одного пациента, который не явился на этапное удаление позиционного винта,

в срок 3 месяца после операции произошел перелом позиционного винта.

Оценка результатов использования динамической фиксации при хирургическом лечении надсиндесмозных переломов лодыжек с применением напряженных петель и оригинальной наkostной пластины с угловой стабильностью винтов продемонстрировала, что данный способ лечения позволяет выполнить анатомическую репозицию и надежную фиксацию поврежденных структур, обеспечивает возможность проведения ранней реабилитации, не требует проведения дополнительного этапного хирургического лечения, минимизирует количество осложнений в послеоперационном периоде, является более экономически эффективным в связи с сокращением сроков нетрудоспособности.

ТАКТИКА ЛІКУВАННЯ ХВОРИХ ІЗ ЗАКРИТИМИ ПЕРЕЛОМАМИ П'ЯТОЧНОЇ КІСТКИ

Коструб О.О., Заєць В.Б., Блонський Р.І.

ДУ "ІТО АМН України", відділення спортивної та балетної травми, м. Київ

Актуальність. Переломи п'яточної кістки займають біля 2% від загальної кількості всіх переломів скелету та від 13% до 28,6% від переломів кісток стопи. 80% відсотків потерпілих складають чоловіки віком від 21 до 45 років. Основний механізм травмування - падіння з висоти на ноги (83% постраждалих). Найчастіше травма одностороння – 81,1%. Неліковані переломи п'яточної кістки ведуть до стійкої втрати працездатності та потребують у подальшому більш складних ортопедичних втручань. Застосування відкритої репозиції часто не може попередити розвиток посттравматичного артрозу підтаранного суглоба, що призводить до необхідності виконання підтаранного артродезу у віддаленому періоді.

Мета роботи: вдосконалити методику лікування хворих із закритими переломами п'яточної кістки.

Матеріали та методи. Було обстежено 12 пацієнтів чоловічої статі віком 37±5 років з переломом п'яточної кістки, давністю травми до 2 тижнів, які за класифікацією Sanders мали 2 (2В, 2С) та 3 (3А, 3В) тип пошкодження. Пацієнти були розподілені на дві групи: у першій групі хворих застосовувалась відкрита репозиція, при необхідності – кісткова пластика дефекту з фіксацією пластиною, число досліджуваних склало 5 чоловік; у другій групі хворих застосовувався апарат зовнішньої фіксації, в якому проводилась закрита репозиція під інтраопераційним рентгенівським контролем, число досліджуваних - 7 чоловік. Пацієнти обстежувались до оперативного втручання та через 4 місяці клінічно з використанням шкали AOFAS, Boyden, комп'ютерна томографія та рентгенографія. Клінічний діагноз встановлювався на основі типового анамнезу та даних об'єктивного дослідження. Для підтвердження та уточнення характеру перелому застосовувалась комп'ютерна томографія.

Висновки:

1. Застосування апарату зовнішньої фіксації в лікуванні пацієнтів з переломами п'яточної кістки дозволяє зменшити ятрогенну травматизацію м'яких тканин та скоротити час оперативного втручання, а також уникнути ряду ускладнень у ранньому післяопераційному періоді (нагноєння рани, нейротрофічні розлади).